

Dominik Markuš

Čo je v človeku...

Často počúvam o nás Slovákoch, že sa nevieme predať. Že máme hodnoty, ale nevieme ich investovať. Že sa podceňujeme, neveríme si, nepresadzujeme sa. Áno, určite je na tom veľa pravdy, koniec koncov sme mladý národ a všeličo sa ešte učíme. Otázka je, ako sa môžeme naučiť uvedomovať si svoju pravú hodnotu? Čo to znamená byť na ňu hrdý? Kde sa učíme správne a pravdivo v seba veriť?

Dnešný Ježišov príbeh z Jeruzalema hovorí o vyčistení a obnovení chrámu. A zároveň nás pozýva premýšľať kým ako ľudia sme. Čo je v nás... Je pravdivé to dych vyražajúce tvrdenie, že sme stvorení na Boží obraz a teda sme Jeho chrámom? Som chrámom živého Boha? Som domom Otca? Alebo máme veriť tomu, čo často vidíme okolo seba, že ľudským konaním človek z božieho chrámu svojho života alebo z iných ľudí robieva celkom pokojne tržnicou? Som chrámom či tržnicou?

Hoci Ježišov príbeh o vyčistení chrámu evanjelista Ján rozpráva na začiatku svojho evanjelia, zapadá do širšieho kontextu. Do kontextu o identite. Identita Izraelitov bola založená na zmluve, chráme a zákone. Ježiš prichádza ako svetlo, aby poukázal na to, že zmluve podobne ako svadbe v Káne chýba niečo dôležité – víno. Z chrámu sa stala tržnica, alebo ako píše evanjelista Marek ešte tvrdšie „lotrovský pelech“. A zákon si prisvojili tí, ktorí namiesto toho, aby boli jeho strážcami sa stali jeho majiteľmi. Ježiš mocou Slova začína v Káne budovať novú zmluvu, dnes o sebe v Jeruzaleme prehlasuje, že je nový chrám, aby nám následne daroval nový zákon – zákon lásky.

Verím Ježišovi ako svetlu, ktoré mi ukazuje, že ako človek som vo vnútri nie len nejakou „tržnicou“. Nie iba bytosťou, ktorá predáva, kupuje, obchoduje, zhodnocuje, zarába aj prerába, produkuje luxus aj krízy. Nie iba niekým, kto potrebuje čo najviac času tráviť v obchodných centrách, na trhoviskách tohto sveta, aby sa utvrdzoval v identite, že aj moja hodnota, a nakoniec hodnota každého človeka je len v tom, čo dokážem s pomocou reklamy zobchodovať.

V moci Ježišovho slova vnímam pozvanie ku identite byť chrámom. Miestom, kde Boh býva. Priestorom, kde pôsobí Duch Svätý. Oltárom, kde sa dá Ježiš adorovať.

Znovu a znovu sa pýtam seba, ako urobiť aj s môjho života „pupok“, ktorý by spájal nebo so zemou; môj originálny ľudský rozmer – aj realizácia ponúknuťej účasti na božskej prirodzenosti. Uvedomujem si, že chrám na rozdiel od nákupného centra či trhoviska sa nestavia ani tak rýchlo ani tak ľahko. Trvá to. Dlh. Celý ľudský život. Je to proces. Chrám sa nedá ani tak rýchlo prestavať. Tržnicu či halu obchodného centra ľahko pragmaticky prispôbime takmer čomukoľvek. Ale chrám? Vždy nám zostane čosi, čo nám pripomína účel, na ktorý to bolo pôvodne postavené, naplánované, zacielené.

Pápež František nám pripomína, že v každom novom človekovi ktorého stretáme, môžeme vidieť originálnu a novú podobu Boha. A ja by som chcel dodať: aj novú šancu na Jeho chrám. Som Bohu vďačný za to, že my – Jeho individuálne chrámy – sa schádzame, aby sme vo vnútri chrámov z kameňa vytvárali spoločný Boží chrám – Cirkev. A tu vnímam ešte naliehavejšie pravdu, ktorú vo svojom komentári k dnešnému textu pridáva komentátor Silvano Fausti. Totiž že Boh, človek a chrám sú 3 skutočnosti, ktoré sa navzájom zrkadlia a majú rozličné podoby podľa obrazu, ktorý má človek o Bohu. Ak je Boh len ten, ktorý má všetko v rukách a nad všetkým vládne, potom človek ktorý sa mu chce podobať (veď je k tomu nakoniec pozvaný) sa usiluje byť rovnako mocný; a chrám ktorý vytvára sa neraz stáva miestom neslobody a útlaku. Ak ale je Boh aj niekto, kto sa darúva a slúži, potom človek, ktorý sa mu usiluje podobať je pokorný; a chrám, ktorý tvorí je miestom spoločenstva a lásky.

Aký je chrám do ktorého chodíš Ty? A myslím, že rozumieš, že sa nepýtam na chrám postavený z kameňa. Ale na ten živý chrám zo živých ľudských kameňov. Aký chrám v sebe buduješ Ty sám? A ako jeho podoba prispieva a ovplyvňuje budovanie chrámu Cirkvi? Keď dnes budeme každý v tom svojom chrámovom spoločenstve, modlím sa, že by sme sa navzájom potvrdili v identite, kým sme. A spolu s Ježišom ruka v ruke sme si ujasnili, čo nasleduje ako ďalší krok v našej snahe byť chrámom, ktorý by bol hoden Jeho Mena.

Viera nás drží nažive,
nádej je svetlo blaživé,
lásky nás celkom obnoví;
spievajme pieseň Kristovi.

On o deviatej hodine
začína trpieť nevinne:
kríž nesie, cesta trnistá;
koná sa naša očista.

Vykúpiť ide otrokov;
prosme ho s úctou hlbokou,
aby nás chránil od zloby
a stieral naše dlžoby.

Vzývajte Syna Božieho,
Otca i Ducha Svätého;
jediný Bože v Trojici,
ty mocný, chráň nás
prosiacich. Amen.

Ž 108, 1: Ochotné je moje srdce, Bože, ochotné je moje srdce: budem ti spievať a hrať.

Dobry Bože, ďakujem ti za nový deň. Ďakujem ti, že smiem k tebe znova prísť a modliť sa.

Uvedomujem si, ako mi ubúdajú sily a prežívam pravdu tvojich slov: *Duch je síce ochotný, ale telo slabé.*

Priznám sa, že občas ma tie slová vedú do pochybností a zneisťujú. Nevieť totiž, či je to vo mne objektívna skutočnosť alebo len moje subjektívne prežívanie. Nemôžem však poprieť ochotu svojho srdca, ktoré túži a chce žiť pre teba. Nemôžem však pritom poprieť aj nedostatok síl či schopností konať a žiť tak, ako ma k tomu povolávaš.

Vždy ma poteší skutočnosť a poznanie, že ty nehľadáš na výkon a na vonkajšok človeka, ty hľadáš na jeho srdce. Preto sa ti zaiste páči ochota žalmistu, ktorý ti chce hrať a spievať, no zároveň cíti svoju slabosť a vyznáva, že iba s tebou môže byť udatný.

Môj Bože, tu pred tebou si chcem znova uvedomiť, že nečakáš odo mňa to, čo nieje možné. Hľadáš vo mne to, čo môžem, preto sa ma spytuješ: *Nájdem v tebe vieru, keď prídem?*

Áno, Pane, môžem veriť, môžem mať ochotné srdce, môžem sa modliť, môžem prosiť, môžem byť človekom, ktorý s dôverou čaká, hľadá, klope.

Pane, nedopusť, aby som prepadol klamu o Vlastnej bezmocnosti, nechuti, slabosti.

Nauč ma prijímať skutočnosť, že mi ubúdajú sily.

Nauč ma prijať, keď treba, aj vlastnú bezvýznamnosť vo svojom prostredí a vo svojom poslaní.

Nauč ma v pokore prijať nezáujem zo strany druhých.

No predovšetkým mi daruj ochotné srdce, ochotné k tomu, čo odo mňa teraz, na tomto mieste, v tomto poslaní a v tomto mojom veku života očakávaš.

Daruj mi, prosím, srdce vždy ochotné ti veriť a dôverovať.

Srdce ochotné v teba dúfať, aj keď sa nádej vytráca.

Srdce ochotné milovať, aj keď sa mu nedostáva lásky.

Srdce vždy ochotné ťa velebiť a oslavovať, aj keď sa cíti slabé a nehodné.

Pane, bol by som však nespravodlivý a nepravdivý, ba i nevďačný, keby som zabúdal a nevyznan, koľkými prekvapeniami ma potešuješ, koľko prejavov lásky a podpory mi dávaš, koľko povzbudení od toľkých, často neznámych ľudí, až ma to udivuje.

Pane, velebím ťa, chválim a ďakujem ti.

Prosím, daruj mi milosť mať vždy ochotné srdce; srdce, ktoré ťa neprestáva milovať, hľadať, prosiť, byť s tebou, odpúšťať a vždy s tebou začínať.

Pane, tebe odovzdávam svoje srdce, oslobod ho od všetkej nechoty.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

V nedeľu 4.3. popoludní o 14:00 hod. bude pobožnosť krížovej cesty a po nej výmena ružencových tajomstiev.

Výročie posviacky Katedrály sv. Martina z Tours: V sobotu 10. marca slávime výročie posviacky Katedrály sv. Martina v Bratislave. Pre našu arcidiecézu je to sviatok.

Prvoprijímajúce deti a rodičia: V piatok 16. marca o 17:00 hod. sa budú krížovú cestu modliť spolu so mnou prvoprijímajúce deti a aj iné deti. Prosím, privedte deti a spoločne sa pomodlime krížovú cestu.

Môj strýko videl iba kúsok sveta. Mal iba jednu ženu a jeden dom. Pracoval svojimi rukami každý deň a všetci ľudia boli vítaní pri jeho stole i v jeho srdci. Keď mal osemdesiat rokov, užíval si ešte život ako dvadsaťročný. Odovzdal mi Vieru vo večný život. Myslel som si: Keby všetkým ľuďom stačilo iba málo, pre každého by bolo dosť.

Chudobní sú niekedy bohatší ako boháči. Ešte stále poznajú luxus pohostinstva, ktorí bohatí už stratili. Ovca ich uspokojí viac ako bohatého jaguár. Viac ich poteší jedna ryba a pár vaječ, šálka čaju a za hrst' ryže, ako bohatého, ktorý na svoj preplnený stôl potrebuje ešte vrecko plné tabletiék.

*V chudobných je na prvom mieste človek,
Bohatí uprednostňujú veci.*

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Sväté omše v týždni po 3. pôstnej nedeľi - (B)

5.III. pondelok

17:00 *Za Ľ Františka a Martu Matúškových a dcéru Oľgu*

6.III. utorok

17:00 *Za Ľ Vladimíra Matúška, rodičov a strýka Gusta*

7.III. streda

17:00 *Svätá omša v Štefanovej*

8.III. štvrtok

17:00 *Za rodičov a rodinu Minárikovú*

9.III. piatok

17:00 *Pobožnosť krížovej cesty*

17:30 *Za Ľ Milana Dusíka a rodičov*

10.III. sobota

08:00 *Za Ľ Petra, Jána a rodinu*

Upratovanie kostola č.d. 76-100

11.III. 4. Pôstna nedeľa – (B) – Lætare (Radujme sa)

08:00 *Podakovanie Pánu Bohu*

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Hajičková M.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

5.III. pondelok	Sv. Teofil, biskup
6.III. utorok	Sv. Fridolin, opát
7.III. streda	Sv. Perpetua a Felicita, mučenice - Sp
8.III. štvrtok	Sv. Ján z Boha, rehoľník - Sp
9.III. piatok	Sv. Františka Rímska - Sp
10.III. sobota	Výročie posviacky katedrálneho chrámu sv. Martina z Tours v Bratislave - sviatok

HOVORÍŠ AJ „DAKUJEM“?

Dobroreč, duša moja, Pánovi,
a celé moje vnútro jeho menu svätému.
Dobroreč, duša moja, Pánovi
a nezabúdaj na jeho dobrodenia.

(Ž 103,1-2)

Šťastie neprichádza po získaní toho, čo chceme, ale po ocenení
a vážení si toho, čo už máme.

(Frederick Keonig)

Istý kňaz rozprával raz o svojom priateľovi, ktorý bol nevidiaci; nemal to potešenie vidieť svet okolo seba. Nevidel nič z toho, na čo my hľadíme dennodenne. Nikdy nevidel slnko, nevidel stromy, lesy, lúky, polia. Nevidel psa, ktorý ho dennodenne sprevádzal. Nevidel ani ľudí, s ktorými sa stretával: svojich blízkych, priateľov a známych. Nevedel ako vyzerajú. Raz spomínaný kňaz viedol s týmto svojím priateľom rozhovor. Medziiným prišla reč na modlitbu. Vtedy sa kňaz tohto nevidiaceho muža opýtal: „Prosíš si už niekedy Boha o to, aby ti dal zrak, aby si mohol vidieť?“ Na to slepec odvetil: „Ešte nikdy.“ Kňaz nechápal, a preto zvedavo pokračoval: „A prečo si nikdy neprosil Boha, aby si videl? Neveríš Bohu? Nemodlíš sa?“ Slepec sa usmial a povedal: „Myslím, že sa dosť veľa modlím a modlím sa rád. Vieš, ja vždy najskôr začnem ďakovať Bohu za všetko, čo mám. Ďakujem mu za život, za vieru, za priateľov, za prežitý deň, za rôzne veci, ktoré denne dostávam, za Božiu lásku a starostlivosť o mňa... Keď takto ďakujem, už mi akosi neostáva čas prosiť.“

Nádherné vyznanie. Núti ma priznať si, že slepec videl oveľa viac, ako vidíme my - mnohí, - čo máme zdravé oči. Často totiž vidíme a pozeráme stále na jednu vec, ktorá nám chýba, no nevidíme sto vecí, čo už máme. A keď už tú vec máme, zas vidíme inú, ktorú chceme. A tak nám stále niečo chýba a stále niečo chceme a stále o niečo prosíme. A nezostáva nám priestor na vďačnosť. Sme totiž slepi, slepi na Božie dary. Jedna vec, ktorú ešte nemáme a chceme, bráni nám vidieť sto ďalších, ktoré máme. Koľkí ľudia sú takí, že sa stále na niečo sťažujú, no pritom im v podstate nič nechýba. Sú zdraví, silní, majú rodinu, priateľov, peniaze... A stále im niečo chýba. A na druhej strane sú takí, čo nemajú zdravie a nemôžu chodiť, možno sa ani hýbať, a sú plní vďačnosti za všetko. Prečo niekomu stačí tak málo a niekomu treba tak veľa, aby bol šťastný a vďačný? A ešte jednu otázku si kladiem: Neberieme až príliš samozrejme všetko, čo máme? Je to všetko až taká samozrejmosť? Je samozrejmosť, že som zdravý? Nieкто možno práve teraz leží na operačnom stole. Je samozrejmosť, že mám vieru? Nieкто možno práve teraz o ňu zápasí vo vnútornom boji. Je také samozrejme, že mám chlieb na stole? Nieкто možno práve v tejto chvíli umiera od hladu....

Za čo a komu si naposledy poďakoval? Poďakovať si sa v poslednom čase Bohu za niečo? Poďakoval si sa svojim rodičom? Nie si príliš uhundraný? Nie si človekom, ktorému stále niečo chýba a stále niečo chce? Koľko toho

potrebuješ, aby si bol šťastný a vďačný? Porozmýšľaj, čo všetko si už dostal, pouvažuj nad darmi, ktoré máš. Mali by sme dvakrát toľko ďakovať, koľko prosíme. Poznáš len: „Pane Bože, daj.“ alebo poznáš aj: „Ďakujem ti, Bože.“?

Môj Pane, ĎAKUJEM!

Ďakujem Ti za to, že som.
Ďakujem za uplynulú noc.
Ďakujem za dnešný deň.
Ďakujem, že som vstal.
Ďakujem za to, že som živý a zdravý.
Ďakujem za oči, ktoré som ráno otvoril.
Ďakujem za nohy, ktorými som vstal.
Ďakujem za ruky, ktorými som sa prežehnal.
Ďakujem za vodu, ktorou som sa umýval.
Ďakujem za oblečenie, ktoré som si obliekol.
Ďakujem za rozum, ktorým premýšľam.
Ďakujem za vieru, ktorú si mi dal.
Ďakujem za modlitbu, do ktorej sa ponáram.
Ďakujem za školu, do ktorej sa ponáhľam.
Ďakujem za rodičov, ktorých mám.
Ďakujem Ti za...

Marián Sivoň „Moderný svätý“

STRATA NA STANICI

Pred chvíľou jej zatelefonoval, že príde a teraz už vykukoval z okna vlaku, či ich nezazrie na peróne. V mysli si predstavoval, ako sa zvitajú. Vlak zastal. Obťažný batožinou vystúpil s ostatnými. Obzeral sa naľavo, napravo, ale nikde ich nevidel. Zazrel len páry, ktoré sa vítali a objímali. Jeho nikto nečakal. Nikto ho nevítal. Kde sú? Veď sa dohodli! Veď sľúbila, že prídu. Pred chvíľou jej oznámil, kedy pricestuje. V chvate poobliekala deti.

Za sebou mala množstvo prác v domácnosti, všetko robila rýchlo, automaticky ako stroj, aby to stihli. Deti nastúpili do auta a vyrazili. Idú privítať otca na stanicu. Bolo to vzrušujúce - uvidia stanicu! Stál na peróne, vyčkával, no po chvíli sa pobral do budovy. Postavil sa doprostred, aby ich hneď zbadal. Postupne v ňom rástla netrpezlivosť a sklamanie: Kde sa zatárali? Čo zabudla? To je spoľahnutie! Veď tu už dávno mali byť.

Autom dorazili na stanicu. „Poďme deti, otecko o chvíľu príde, ponáhľajme sa, aby sme to stihli!“ Zaparkovala celkom blízko, aby ťažkú batožinu nemusel vláčiť ďaleko. Deťom pomohla vystúpiť z auta, vzala ich za ruky a náhlivo sa pobrali na nástupište. „Vidíte? Toto je autobusová stanica. O chvíľu príde otecko.“ Stál bezradne na vlakovkej stanici. Ona stála s deťmi a bezradne vyčkávala, tiež na stanici. Na autobusovej. Jedna stanica bola od druhej vzdialená, čo by kameňom dohodil. Po chvíli im napadlo, či to ten druhý správne pochopil. Vykročili - on smerom k autobusovej, ona k vlakovkej. Zbadali sa. „Kde ste tak dlho? Stojím tu ako blázon. Veď sme sa dohodli!“ zlostne jej šplechol do tváre.

„Čakali sme na stanici,“ opätovala mu ona jedovatý tón. Happyend sa nekonal. Ani objatie, ani bozky. A tak málo stačilo.

Ulicou sa k autu mlčky vliekli muž a žena, obťažní batožinou. Deti nechápavo hľadeli na mlčiacu dvojicu.

Niekedy nie je vôbec jednoduché aj žiť to, čo nosíme v srdci. Krása okamihu sa príliš ľahko zmení na blen, ak si ju nedokážeme podarovať, zabudnúc pritom na seba.

MUDr. Jana Víznerová „Vedieť vidieť“

Na minútku

KAMEŇ NA CESTE

Povráva sa, že pri istej príležitosti nariadil kráľ umiestniť veľký kameň doprostred cesty, a neskôr ho skryť. Chcel vedieť, či s kameňom niekto pohne. Prešli okolo niektorí významní obchodníci a dvoranovia toho kráľovstva a len ho obišli. Mnohí vykrikovali, že je to vina kráľa a že má udržiavať cesty priechodné, no nik sa nepokúsil kameň z cesty odstrániť.

Neskôr šiel tade dedinčan a cez rameno niesol náklad zeleniny. Keď prišiel na miesto, kde stál kameň, zhodil zeleninu na zem a skúsil kameň odvaliť na okraj cesty. S veľkým úsilím sa mu to podarilo.

Zatiaľ čo zbieral rozsypanú zeleninu, uzrel kapsu položenú na mieste, kde stál predtým kameň. V kapse bolo veľa zlatých mincí a odkaz od kráľa, v ktorom uviedol, že peniaze sú určené človeku, ktorý kameň odstráni.

- Každá prekážka nám ponúka príležitosť zlepšiť svoje životné podmienky...

- Odvážiť sa odstrániť prekážky z vlastného života zahŕňa...

- Niekedy ostatným kladieme za vinu to, čo je súčasťou nášho životopisu...

José Carlos Bermejo „Príbehy na ozdravenie duše“

Zamyslenia

Slovo a jeho cena

Sú v živote slová - nie je ich síce veľa - na ktoré nikdy nezabudneme. Takýmto slovom je prvé slovo dieťaťa aj posledné slovo odchádzajúceho milovaného človeka.

Medzi týmto začiatkom a koncom odznie veľa slov. Je známe, že denne vypovie priemerne tridsaťtisíc slov. Človek vraj prerozpráva jednu pätinu dňa. Aj keď sme bohatí na slová, možno až táraví, veľa dôležitých slov zostáva doteraz nevypovedaných. Dokonca slovo stráca svoju vážnosť i autenticnosť.

Čo robiť, aby sme mohli jeden druhému veriť, aby navonok vyjadrený myšlienkový prejav mal svoje pôvodné poslanie?

Poučme sa skúsenosťou starodávneho filozofa Sokrata, ktorý čiastočne vedel, ako na to.

Istý človek prišiel k filozofovi a začal mu rozprávať, čo o ňom povedal jeho priateľ. Sokrates pri každom ozname zastavil jeho reč a pýtal sa ho, či to, čo chce povedať, „preosial tromi sitami“: sitom pravdy, sitom dobroty a sitom potreby. Pri každej otázke odpovedal:

„Nie.“ Filozof sa usmial a povedal človekovi: „Ak to nie je pravdivé, ani dobré, ani potrebné, nechajme to bokom a nezaoberať sa tým.“

Koľko slov by sme asi povedali, keby sme sa riadili zásadou Sokrata?!

Iste je vhodné si uvedomiť i pri tejto príležitosti zásadu: tak ako naša láska je odbleskom Božej lásky a náš život účasťou na Božom živote, tak i naše slova majú svoju autenticnosť, ak sú časťou absolútnej a večnej pravdy. Veď sám Ježiš hovorí, že sa preto narodil a prišiel na svet, aby vydal svedectvo pravde (porov. *Jn 18, 37*). On sám nám chce dať účasť na tejto pravde, ak je z našej strany ochota byť pozorný voči jeho Slovu.

Vieme, čím by bol svet bez slov, a vieme, akí by sme boli, keby nebolo vzácneho slova z detských úst: „mama“, ani uchvacujúceho spevu, vyznania lásky, porozumenia...?

Slovo a jeho hodnota

Psychológ Karol Gustáv Jung už ako starý človek raz odmietol prosbu o rozhovor slovami: „Rozprávanie mi stále častejšie prináša utrpenie a potrebujem často niekoľkodňové mlčanie, aby som sa zotavil z prázdnoty slov.“

Aj my z vlastnej skúsenosti vieme, že slová nemusia len dávať, ale často berú. V dnešnej „civilizácii slov“ sa zdá, akoby zanikali ľudia, alebo sa javia ako bezvýznamní, ak málo hovoria či publikujú.

Evanjelium má však vlastnú predstavu o významnosti a tá nespočíva v množstve vyjadrených slov či vytlačených strán.

Či si to uvedomujeme alebo nie, slovo v akejkoľvek podobe má veľký význam a účinok v každodennom živote. Na základe slov môžeme prejaviť svoje názory a predstavy o živote, aj svoju vieru... Nehovoriac už o jeho význame v medziľudskom vzťahu. Mysliteľ P. Bosmans nás v tomto zmysle upozorňuje na vážnosť tejto skutočnosti: „Slová, ktoré vychádzajú z našich úst, sa môžu stať kameňom alebo aj kúskom chleba, novým začiatkom alebo hviezdou, ktorá padla z neba.“

Svojimi slovami akoby sme zakotvili v srdci iného. Čím väčší vložíme do svojich slov svoje srdce, tým väčší sa otvárame druhému. Niekedy sa o tom presvedčíme, keď nám aj po rokoch niekto povie: „Vtedy ste pri tej príležitosti povedali slová, ktoré mi zostali v pamäti a zmenili môj život.“ My sme možno na to už zabudli a nepamätáme si súvislosti, no v tom druhom to žije ďalej.

V hebrejčine sa pojem „slovo“ a „stať sa“ vyjadruje tým istým výrazom: „dabar“. Môže to znamenať aj skutočnosť, že každá udalosť na tomto svete má pôvod v slove.

Z toho samozrejme vyplýva veľká zodpovednosť za každé slovo, ktoré vyslovíme. Nemali by sme v dnešnom urozprávanom svete zabúdať na výzvu Ježiša Krista, ktorý sa k nám prihovára: „Ľudia sa budú v deň súdu zodpovedať z každého daromného slova, ktoré vyslovia“ (*Mt 12, 36*). A preto môžeme aj my so žalmistom s pokorou často prosiť: „Pane, k mojim ústam postav stráž a hliadku na okraj mojih perí“ (*Ž 141.3*).

Novú hodnotu slova a nový začiatok vôbec prinieslo Božie slovo, „ktoré sa stalo telom“ (*Jn 1, 14*). Do tohto Slova, ktoré sa volá Ježiš Kristus, sa vložil sám Boh. Keď on bude žiť v nás, plný láskavých aj drsných, krásnych aj neprijemných slov..., potom nadobudnú novú hodnotu aj naše slová. Jeho prítomnosť v nás totiž zmení naše srdce a zmeníme tak aj kúsok sveta okolo seba.

Viliam Judák „Vo svetle všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku